

Эркин Воҳидов

ЁШЛИК ДЕВОНИ

ҒАФУР ҒУЛОМ НОМИДАГИ БАДИИЙ АДАБИЁТ НАШРИЁТИ
Тошкент—1969

Кўҳна аруз вазнини ҳозирги вақон шеъри услубига яқинлаштириш учун уриниш ўзбек совет шеъриятининг тўнғич намояндалари ижодидаёқ кўринган эди. Чўлпон, Ғафур Ғулом, Усмон Носир ижоди бунинг исботидир.

Юрак, сенсан менинг созим,
Тилимни найга жўр этдинг...

(Усмон Носир)

Минг йилдан ошиқ тарихга эга бўлган аруз вази мукамал қурилиши, раво ва муסיқийлиги билан халққа манзурдир. Бу вазнинг имконияглари жуда кенг. Ўзбек шоирлари бошқа ваэнлар қаторида арузга ҳам ҳали кўп муурожаат қиладилар.

«Ешлик девони» деб аталмиш бу тўпламга Эркин Воҳидовнинг сўнги йилларда ёзган аруз ваэнидаги шеърлари киритилди.

ДЕБОЧА

Истадим сайр айламоқни
Мен ғазал бўстонида.
Кулмангиз, не бор сенга деб
Мир Алишер ёнида.

Шеърият дунёси кенг,
Гулзори кўп, бўстони кўп,
Ҳар кўнгил арзини айтур
Неки бор имконида.

Эй мунаққид, сен ғазални
Кўҳна деб камситмагил,
Севги ҳам Одам Атодин
Қолган инсон қонида.

Тошга ҳам ширин ғазал
Бахш айлагай оташ ва жон,
Шавқ ўти ёнса агар
Шоир — ғазалхон қонида.

Рост, ғазал авжида барча
Ой ила Зуҳро эмас,
Кўп эрур сомончилар ҳам
Шеърят осмонида...

Дўстларим, шоир деманг
Эркин ғазал шайдосидур,
Еш денгу маъзур тутинг
Саҳв ўлса гар девонида.

ТУН БИЛАН ЙИҒЛАБДИ БУЛБУЛ...

Тун билан йиғлабди булбул
 Ғунча ҳажри доғида.
Кўз ёши шабнам бўлиб
 Қолмиш унинг япроғида.

Кўз юмар бўлсам кўзим —
 Олдида пайдо гул юзим,
Ғунча кўз очмоғи бор
 Булбул кўзин юммоғида.

Аста барг остида тинглаб
 Ётган эрмиш шум сабо
Ғунча булбулдан муҳаббат
 Дарсин олган чоғида.

Севги саҳросида қолмиш
 Неча Мажнундан губор,
Неча Фарҳод гарди ётгай
 Бистуннинг тоғида.

Ғунчадек чеҳрангга Эркин
Жон фидо этгай, санам,
Қатра қонидан гул унсин
То муҳаббат боғида.

БАРЧА ШОДЛИК СЕНГА БЎЛСИН

Барча шодлик сенга бўлсин,
Бор ситам, зорлик менга,
Барча дилдорлик сенгаю,
Барча хушторлик менга.

Сен менинг жонимни олгин,
Мен сенинг дардинг олай,
Барча соғлик сенга бўлсин,
Барча беморлик менга.

Сенга бўлсин барча ҳусну
Менга бўлсин барча ишқ,
Кори хунхорлик сенгаю,
Меҳри пойдорлик менга.

Бу жаҳоннинг роҳатин ол,
Бор азобин менга бер,
Сенга бўлсин барча ором,
Барча бедорлик менга.

Ол ўзинг кошоналарни,
Менга қўй майхонани,
Барча ҳушёрлик сенгаю,
Барча хумморлик менга.

Сенга бўлсин нурли кундуз,
Менга қолсин қора тун,
Барча гулшан сенга бўлсин,
Бор тиканзорлик менга.

Сен шаҳаншоҳлиқни олгин,
Менга қуллик бўлса бас,
Бор жафокорлик сенгаю,
Бор вафодорлик менга.

Майли, остонангда ётсам,
Майли, қувсанг тош отиб,
Бор дилозорлик сенгаю,
Бор дилафкорлик менга.

Сенга шеърни битсин Эркин
Ўиртиб отмоқ ўз ишинг,
Касби инкорлик сенгаю,
Айбда иқрорлик менга.

ҒУНЧА

Барғ остидан мулойим
Боққан иболи ғунча,
Не сирни сақлағайсан,
Бағринг нечун тугунча?

Пинҳон сиринг баён эт,
Кўксингни қилма кўп қон,
Бу ёки ишқ аталган
Бизга аён тушунча?

Севмоқ уят эмасдир,
Ҳар кимда бор бу савдо,
Қуй, кўп қизарма, ғунча,
Бошингни эгма бунча.

Бўлдингни мен каби ё
Бир бевафога ошиқ,
Айт, севганингни сенга
Парвоси йўқми унча?

Гулгун яноғинг узра
Бир томчи ёш кўрарман,
Кел, бирга дардлашайлик,
Уй-уйда йиғлагунча.

Мен ҳам ахир сенингдек
Изҳори ишқ этолмай
Кўксимда дуди оҳим
Даштлар аро қуюнча.

Эй гунча, сабр айлаб
Уммиди васл қилгил,
Ҳижрону ёр жафоси
Бизга фақат бугунча.

СУРМА

Аслида ким қарарди
 Ётганда хор сурма,
Бўлди азиз кўзига
 Суртганда ёр сурма.

Кўзда қаро на из бул,
 Тун доғидан асарму,
Майхона кездиму ё
 Мастонавор сурма.

Ёр кўзига етишмак
 Савдо экан-ку душвор.
Ёниб кўмир бўлибди
 Бечора зор сурма.

Ўртаима, куйма ортиқ
 Жисмим қаро экан деб,
Ишқ йўлида қаролик
 Тақдирда бор сурма.

Минг йил ётиб сенингдек
 Ғам тоғининг тагида,
Сўнг майли бўлсам охир
 Толега ёр, сурма.

Ёр кетди-ю, қолибдир
 Йўл ўртасида Эркин,
Кўнглида сурмасо кўз,
 Кўзда ғубор сурма.

ДИЛДОРГА НОМА ЁЗДИМ

Гул буйларини боғдан
Келтирган эй шаббода,
Дилдорга нома ёздим,
Еткур уни ҳавода.

Еткур уни ва лекин,
Кўнглига қайғу солма,
Шарҳи дилим этарда
Бўлсин тилинг навода.

Ҳасрат тўла сўзингдан
Озор топар нигорим,
Рамзи ишора бирлан
Қилгин уни ифода.

Гулбарги лолани элт,
Қўйгин қадаҳ ёнига,
Юз ҳажрида юрак қон
Мисли қадаҳда бода.

Барги хазонни олиб
 Ғлига қўйгину айт:
Бу ошиғинг юзи деб
 Ҳижрон деган балода.

Гул шохидан тикан уз,
 Гулбарги долага санч.
Кўксимга тиг урайми,
 Ҳеч қолмади прода.

Саҳро губоридан элт,
 Ҳозирлигимни билсин
Мен дашти Карбалони
 Кезмоққа ҳам шиёда.

Бир тола кинригимни
 Элтиб оёғига қўй.
Бедор кўзим йўлида
 Ҳар шом ила сабода.

Дилдорга нома ёздим,
 Еткур ўзинг, мен ожиз,
Гул бўйлариини боғдан
 Келтирган эй шаббода.

САМАРҚАНД

Оташин барқ ёнди гулранг
Чархнинг меҳробида,
Чарх урар кўнглим хаёлнинг
Оташин гирдобида.

Субҳидам офтоби кўкнинг
Гумбазида ёнди, ё
Ёнди бу феруза гумбаз
Субҳидам офтобида.

Тонг эмас бу тонгда бўлсам
Мен хаёл обида фарқ,
Тонг қилибдир чунки кўнглим
бу хаёлдек обида.

Кўҳна шаҳрим, тарихингни
Кўз юмиб қилсам хаёл,
Фарқ кўринди мазлум элнинг
Кўз ёши селобида.

Бу саройлар гишти элнинг
Ашки бирлаи хокидан,
Раиғу бўғи қорилмиш
Қайғунинг зардобида.

Чулғаниб сокин хаёлга
Жим ётар соғоналар,
Не кўрар Мирзо Улуғбек
Беш асрлик хобида?

Кенг фазони қучди инсон,
Лек минг йил ўтса ҳам
Илк муаллимдир Самарқанд
Илми анжум бобида.

Бош эгиб устоз Улуғбек
Қошида турдим бу тонг,
Чарх уриб кўнглим хаёлнинг
Оташин гирдобида.

ЧАШМА

Ўлтирар сочин тараб ёр
 Чашманинг ўтрусида,
Чашма ўз аксин кўрар
 Ёр чеҳраси кўзгусида.

Дилдан оққан меҳрдек
 Ёр кўксидан қайнаб оқур
Чунки кўз очмиш санамнинг
 Кўзлари орзусида.

Икки ирмоқ кўз ёшида
 Ҳажр дардидур аён.
Васл шавқи зоҳир ўлгай
 Рақсида, кулгусида.

Гоҳи ургай ўзни ҳар ён,
 Билмам, ул девонаму,
Ё хаёли бирла мендек
 Тўлганур уйқусида?

Сочларинг бирлаи юзингни
Тўсма, эй хуршид жамол,
Жилва қилсин, яйрасин
Бир дам юзинг ёғдусида.

Дилбарим, Эркин дилин сен
Бир тиниқ сарчашма бил,
Акс этар ишқ офтоби
Қалбининг кўзгусида.

ЛОЛА САЙЛИ
(Бадиҳа)

Таклиф этдим тонг билан
Дилдорни лола сайлига,
Бошим осмонларга етди
Ёр деганда «майлига».

Кенг жаҳон бўлди мунаввар
Лутфидан, эвоҳ, қани,
Сидқи дилдан юрса дилбар
Доим ошиқ майлига.

Ўйладим шу тонг, неча йил
Дашту саҳролар кезиб,
Таклифи сайл айламабдир
Не учун Қайс Лайлига!

Бу хаёлим ёрга айтсам,
Кулди-ю, берди жавоб:
Аҳли ишқ ҳам боққай албат
Ўз замонин зайлига.

Лола тердик даста-даста
Кеч билан қайтдик шаҳар,
Йўлда бир-бир тарқатиб
Эркин муҳаббат хайлига.

ЙУҚ ЭМИШ ОРЗУДА АЙБ...

Сайди ишқ сўлган кўнгилга
 Қўймангиз беҳуда айб.
Бўлса банди доми сайёд,
 Йўқ эрур оҳуда айб.

Бандга тушган бу кўнгилдур,
 Менда, айтинг, не гуноҳ,
Дил қушига дом қўйган
 Ул икки жодуда айб.

Жоду кўзлар банди ёлғиз —
 Сен эмас, тутқун юрак,
Аввал — охир кўҳна мерос
 Ишқ деган туйғуда айб.

Эй кўнгил, ўз майлинг ила
 Бўлдинг ишқ домига банд,
Излама энди баҳона,
 Демагин у-буда айб.

Севги дардидан менинг ҳам
 Бўлди рангим қаҳрабо,
Йўқ илож, не наф ўкинмак
 Бўлмаса кўзгуда айб?

Сен-ку Зухросан фалакда,
 Интизорингман фақат,
Не ажаб толпинса кўнглим,
 Йўқ эмиш орзуда айб.

САРВ

Кеча ойдин, мавжли денгиз,
Куй тўқир бедор сарв,
Ой келиб сарв узра қўнди,
Бўлди ойрухсор сарв.

Икки сарвнинг ўртасида
Мен турибман лолу гунг,
Бир томон сарв қадли дилдор,
Бир томон дилдор сарв.

Лолу гунгман, боиси сарв,
У сени кўргач кеча
Ерга кирмабдир таажжуб,
Бу қадар беор сарв.

Бир боқишда ошиқ ўлмак
Бул ажаблик демагил,
Бир кўриб қаддингга мангу
Бўлди-ку хуштор сарв.

Бўй чўзиб ҳар ён қарайдур,
Бундаман деб айт, санам,
Қоматингни бир кўрарга
Кечадин хуммор сарв.

Мен-ку ёр васлига келдим
Сарв тагин хилват билиб,
Эрта тонг оламга сўйлаб
Қилмагин ошкор, сарв.

Лабларидан бўса излаб
Жон сувин топдим бу кеч,
Сарв тагида бахтли бўлдим,
Ҳам бу бахтга ёр сарв.

Сочу қаддинг ёдин Эркин
Гар унутса бир нафас,
Унга сунбул сиртмоғ ўлсин,
Майли бўлсин дор сарв.

КИПРИГИНГДАН ҰҚ УЗИБ

Кипригингдан ұқ узиб
Кўксим аро заҳм айладинг,
Дилни забт этмоққа балки
Чоҳ ўйиб лаҳм айладинг.

Ташна кўнглим ичмасин деб
Кўз ёшимдан қатра ҳам,
Асік сойининг йўлига
Кипригим даҳм айладинг.

Сен ўзинг кирдинг кўнгилга
Ғам сипоҳин бошида,
Ғафлат уйқусида эрдим
Айт, нечук фаҳм айладинг?

Сен кўнгил мулкени торож,
Қалб уйин вайрон этиб,
Пора қилдингу танимни,
Жонима раҳм айладинг.

Ошиқ ұлдинг әй кўнгил,
Ғам лашкаридан қўрқмагил,
Бари чопқу олда, Эркин,
Не учун ваҳм айладинг?

БАРГ

Икки қошинг ўсма бирлан
 Бўлди жуфт наргисли барг,
Икки баргинг қошида мен
 Титрагайман мисли барг.

Титрамоғим боиси ул
 Баргни тебранмоғидир,
Ёки оҳимданму титрар
 Бўйла нозик ҳисли барг.

Барг дедим, аммо билолмам,
 Қай бири хушбўй экан,
Икки мушкин сунбулинг, ё
 Икки райҳон исли барг.

Ўсмали қош дема, зумрад —
 Нақш этилган саждагоҳ,
Кам букун меҳробга ихлос,
 Лек бу кўп мухлисли барг.

Ут юзингнинг шуъласидан
Бу қорайган қошми ё
Субҳи байзодек гул узра
Шоми савдо тусли барг.

Воҳ ажаб, ўз наргисига
Банда бўлмиш, не илож,
Индамай киприк — тикан
Заҳмин чекар номусли барг.

Икки барг таърифин Эркин
Шеърга солса тонг эмас,
Ул бири ташбеҳли баргу
Ул бири тажнисли барг.

КУЗИНИ

Ҳажрдин тер бу кўнгилга
Шуъла афшондир кўзинг,
Ё магар кўнглим йўқолган
Тор шабистондир кўзинг.

Ҳам қоронғу кечадир ул,
Ҳам ёруғ кундуз менга,
Кўзларимда кеча-кундуз
Чун намоёндир кўзинг.

Ҳусн аҳли ичра тенгсиз
Сен-ку хоқонсан ўзинг,
Сеҳр мулки ичра танҳо
Шоҳу султондир кўзинг.

Турфа бу жодуларингга
Термулиб лолмен букун
Кўзларим ҳайронлиғига
Нега ҳайрондир кўзинг?

Ҳисларимнинг елканида
Бир адашган йўлчиман,
Севги бўронин юборган
Чексиз уммондир кўзинг.

Кўзларинг юлдузми, йўқ,
Юлдуз эрур ҳар учқуни,
Қорачиғ куйган қуёшу
Мовий осмондир кўзинг

Ёр кўзин уммон деб айтдинг,
Унга сув тўкмоқ нечун?
Бас, ани кўрганда Эркин,
Нега гирёндир кўзинг?

БАНДИ ЗУЛФ

Воҳ ажабким, зулфингга дил
 Қайта-қайта бўлди банд.
Неча-неча банд бўлишдан
 Ул емабдир зарра панд

Ишқ сўзин такрор этибдир
 Тўтидек ҳаргиз тилим,
Чунки бу тил лабларингдан
 Тўти янглиғ сўрди қанд.

Шафқат истарман дилингдан,
 Гул юзингдан бир висол,
Кўзларингдан май сўрарман,
 Лабларингдан нўшқанд.

Сунбулинг гар дом эрурса,
 Доимо мен банд бўлай.
Дард эса ишқинг, бўлай мен
 Бир умрга дардманд.

Ҳажр куйдиргай эмишдир,
Васл ўлдиргай эмиш,
Кел, мени куйдирма, ўлдир,
Менга ўлмоқ не писанд?

Ўт ёқиб кетдинг юракка,
Мен тиярман кўз ёшим,
Чунки истарман, бу гулхан
Доим ўлсин сарбаланд.

Ташладинг банд айлаб аввал
Не учун Эркин дилим
Ўўлда қолмиш оҳу янглиғ,
Бўйнида тори каманд.

КИМДА ИҚТИДОР ЙУҚДИР...

Кимда иқтидор йўқдир,
Илм ила ҳунар зое,
Иқтидор берурман деб
Чекма ранж, кетар зое.

Кимда асли толе йўқ,
Нақди ҳам кетар қўлдан,
Берганинг билан бўлмас
Олтину гуҳар зое.

Кимки беҳамиятдир,
Четдадир назардин ҳам,
Чунки беҳамиятга
Солганинг назар зое.

Кимки муз юрак бўлса
Уйлама эритмакни,
Минг қуёш ёқиб қўйсанг
Қилмагай асар, зое.

Гар қуён юракли эр
Жазм этар баҳодирлик,
Унга аргумоқ эссиз,
Тилла нақш камар зое.

Бу «насиҳат»ин Эркин
Ёзди бир сабаб бирлан.
Кўнглида сезар аммо,
Шеъри бесамар, зое.

СЕНГА БАХТДАН ТАХТ ТИЛАРМАН

Сен ганисан, менда бисёр эҳтиёж.

НОДИРАБЕГИМ

Сенга бахтдан тахт тиларман,
Толедин бошингга тож,
Мулки ҳуснингга омонлик,
Тожу тахтингга ривож.

Тожу тахт ташбеҳидин сен
Кўҳна деб кулсанг нетай.
Сен ахир шоҳи жаҳоним,
Мен қулингман, не илож?

Не иложким, давлатим йўқ
Ганжи меҳримдин бўлак,
Бул эваздин кўз тўлайдур
Қатра-қатра дур хирож.

Кўзларим айлар ҳамиша
Арзи муҳтожлик сенга,
Айт-чи, жоним, борми сенда
Кўз ёшимга эҳтиёж?

Кўп насиҳат тинглаб Эркин
Қилмади ҳеч тарки ишқ,
Бор масалким, иш юришмас,
Соҳиби гар бўлса кож.

ДОСТОНГА ЁЗ

Кел, муҳаббат лаззатин
Таъриф этиб достонга ёз,
Турфа гуллардан тикиб,
Ҳар байтини бўстонга ёз.

Севги назмига жаҳоннинг
Гулситони етмагай,
Нур қалам бирлан муҳаббат
Шарҳини осмонга ёз.

Лолагун айлаб яна
Мағрибу машриқ уфқини,
Бир ғазал васлига бахш эт,
Бир ғазал ҳижронга ёз.

Таърифи ишқ дардига
Этгин юрак қонин сиёҳ,
Дилга ёз дилбар сўзин,
Жонон сўзини жонга ёз.

Дардни сен ҳар кимга айтиб
Оҳу фарёд этма кўп,
Куйса жонинг, жонажонинг,
Шавқи жон жононга ёз.

Баҳрасиз олдида, Эркин,
Очма кўнгил дафтарин,
Неки ёзсанг, дил сўзини
Англаган инсонга ёз.

ДАВРОН ЮКИ

Айланур инсон бошидан
Минг аср осмон юки,
Дона буғдой узра гўё
Санги тегирмон юки.

Дона буғдой дема, бу бош
Етти минг оламча бор,
Бор унинг ҳар нуқтасида
Етти минг даврон юки.

Ҳазрати Инсон қошида
Саждага бош эғди чарх,
Чунки инсон қалбида ишқ,
Бошида урфон юки.

Нур қадам бирлан елар
Чексиз фазо бўйлаб замин,
Елкасида бешта қитъа,
Тўрт буюк уммон юки.

Кўк тарозу палласидур,
Бу замин бир тош анга,
Чарх посангисида
Юз минг туман инсон юки.

Шунча юк мушкул эмас,
Лекин эзар Ер сийнасин
Бегуноҳ кўксига томган
Қатра-қатра қон юки.

Ер уза юксалмиш Инсон
Бир қўлида нур — чароғ,
Бир қўлида бор унинг
Маҳшар била тўфон юки.

Эй табиат, Она Ер,
Сен бер мадад, тарк этмасин
Ҳеч қачон Одам дилин
Виждон юки, имон юки...

Бас, хаёлга чўкма, Эркин,
Битмагай олам ўйи,
Кенг жаҳон сиғган кўзингни
Босди тонг мужгон юки.

ДУСТЛАРИМГА

Насиба ва Анвар учун

Кўнгил, оч дўстларингнинг
Васфига сен назм дафтарни,
Қалам гул шохидан кўнгил,
Сиёҳ қил мушк анбарни.

Қуй, эй соқий, қадаҳни,
Бу кеча ҳаттоки осмон ҳам
Лабо-лаб косада майдек
Кўтарди моҳи анварни.

Фалак юлдуздан ўт ёқмиш
Букун тўйнинг қозонига,
Сомон йўлин шакар айлаб
Чўмичдек тутди Хулкарни.

Бу оқшом не учун рақс
Этмасин сайёралар хандон,
Музайян бир узукка
Кўндириб покиза гавҳарни.

Бу осмон неча минг йил
Чарх уриб кўрмабди бир бора
Баҳор гулзорида ўсган
Бу янглиғ тоза гулларни.

Жаҳон гулзорларин кездинг,
Бу кун бахтдан қувон, дўстим,
Насиб этмиш сенга, Анвар,
Баҳор гул юзли дилбарни.

Ҳаёт жомин кўтар, дўстим,
Тилак қил, севги бор бўлсин.
Сира тарк этмасин бу бахт
Насиба бирла Анварни.

САМАР БҮЛҒАЙ

Сенингсиз менга ком йўқдир,
Асал ичсам заҳар бўлғай,
Сенинг бирлан, ширин сўзим,
Заҳар ютсам шакар бўлғай.

Юзингга бир умр боқсам
Тўюрми кўз, қонурми дил,
На ундан белги пайдо-ю,
На бундан бир асар бўлғай.

Икки ёр васлини истаб
Икки ишқ сўзини эшитсам,
Икки кўзим кўру, икки
Қулоғим майли, қар бўлғай.

Кўзинг учганда кўнглимни
Олиб киприкларингга қўй,
Қошу мужгонларинг кўнглим
Қушига болу пар бўлғай.

Тирилса ногаҳон Фарҳод,
Юзингни кўрса кўзгуда,
Кечиб Ширинидан юз йил
Кўйингда дарбадар бўлғай.

Ҳабибим банд этар кўнглим,
Табибим панд этар доим,
Билолмасман, бу савдода
На суду на зарар бўлғай.

Муҳаббат ногаҳон дилда
Ёзиб куртак, очибдир гул,
Умидвор Эркининг, жоно,
Бу гулдан бир самар бўлғай.

ҲИЖРОН ЮКИ

*Айлагим жондин жудо
Этигунча жонондин жудо.
НАВОИИ*

Розиман, тушгунча дилга
Ногаҳон ҳижрон юки,
Ногаҳон, майли, танимдан
Айру бўлсин жон юки.

Мен бўлай жондин жудо
Бўлгунча жонондин жудо,
Не керак жон, эзса жоним
Бир умр армон юки.

Лаҳзаи ҳижрон юкига
Бистун укпарчадур.
Бир қадоқлик тошча келмас
Ер билан осмон юки.

Офтоб ҳижронида тонг
Сабзаларга қўнди нам,
Уйлаким, киприкларимни
Эғди тонг гирён юки.

Ҳажрда ўтган нафасни
Йил билан ўлчар кўнгил,
Айрилиқда шеър битибман,
Унда бир девон юки...

НЕТАЙ

Мен севарман жондан ортиқ,
Севганим суймас, нетай?
Ҳам севиб мен севмаган
Ўз ҳолима қуймас, нетай?

Бул менга жонин фидо айлар
Ва лек мен беилож,
Мен ёнарман ишқ ўтида,
Севганим куймас, нетай?

Бул менинг ёнимда ҳаргиз,
Эрта-кеч парвонадир,
Шафқат айлаб мен сари ул
Бир қадам қуймас, нетай?

Бу юрак оҳига етмай
Ёнса кўнглим бир томон,
Бир томон дил ҳасратимни
Дилбарим туймас, нетай?

Бошим айланди маним,
Дўстлар бу ишқ савдосида,
Севди бул, мен севмадим,
Мен севдим, ул суймас, нетай?

ПАРИШОНЛИК

Доимо дедим, бўлма
Ошино, паришонлик,
Бўлди ошино дилга
Доимо паришонлик.

Дилрабо хаёлида
Не ажаб, паришонмен,
Ошикор этар доим
Дилрабо паришонлик.

Мен ўзимча дилбарнинг
Еди бирла мағрурмен,
Дейдилар, қилур пайдо
Кибр-ҳаво паришонлик.

Кулса эл паришонлик
Одатимга, тонг йўқдир,
Аҳли дилга албатта
Нораво паришонлик.

Бевафо нигор ёдин
Тез унутмоқ истармен,
Лек менда йўқ бу хил
Бебаҳо паришонлик.

Ҳажр дардига қилмас
Васлидан шифо, энди
Бир даво хаёли-ю,
Бир даво паришонлик.

Ёди бирла ҳуд бўлсам
Жабри бирла беҳудмен,
Қилди сернаво ёди,
Бенаво — паришонлик.

Зулфиму паришонлик
Одат этди, ё кўнглим
Айлади паришонҳол
Бу қаро паришонлик.

Келди қай куни бу дард,
Хотиримга келтирмам,
Банд этибди Эркинни
Мутлақо паришонлик.

ЕШЛИГИМ

Ешлигим, кел, куйга тўлган
Қалбим олтин сози бўл,
Мен қўшиқ айтай тўлиб,
Бир лаҳза жўр овози бўл.

Дилга оқсин бахтли умрим
Куй бўлиб, оҳанг бўлиб,
Сен унинг «Оромижон»и,
«Гулёр»у «Шаҳнози» бўл.

Орзу-истакдин-ку шодон
Дилга боғлабсан қанот,
Бу тилак осмонининг
Доим баланд парвози бўл.

Кетмагин асло, ҳаётим
Гулшанин тарк этмагин,
Бир умр мен бирла қолгин,
Бу кўнгил ҳамрози бўл.

Ешлигим достонига мен
Шуъладин йўндим қалам,
Эй саҳар уфқи, унинг сен
Зарварақ қоғози бўл.

Ешлигим, сен менга берган
Куч, шууринг, ғайратинг
Халқу юртга бахш этолсам
Шунда мендан рози бўл.

ХАЁЛ

Кечалар киприкларимда
Тарки хоб айлар хаёл,
Ўз ҳаётимдан ўзимга
Сарҳисоб айлар хаёл.

Қисса айтур мозидин гоҳ,
Эртадин афсона гоҳ,
Гоҳ савол айлар кўнгилга,
Гоҳ жавоб айлар хаёл.

Кўкда сузган ойни кўзга
Бир кичик фонус этиб,
Пирпираб ёнгувчи шамни
Моҳи тоб айлар хаёл.

Май тўла жом ичра тўфон
Мавжини пайдо қилур,
Тонг шафақ алвонини
Гулгун шароб айлар хаёл.

Минг асрлар кори ҳолин
Қилгай у бир сония,
Лаҳзанинг мазмунини
Минг бир китоб айлар хаёл.

Неки забт этмиш шуур,
Боис хаёл ўлса не тонг,
Дилга парвоз айла деб
Мангу хитоб айлар хаёл.

Бу шитоб асрим хаёлга
Этдиму тезликни бахш,
Билмадим, асримни олға
Ё шитоб айлар хаёл.

Бор экан инсон қўлида
Орзу ёққан чароқ,
Бу чароқни, ўйла бир кун
Офтоб айлар хаёл.

Мен хаёлни шеърга солдим,
Уйпараст бўлма ва лек,
Бесамаар бўлса сени
Бир кун хароб айлар хаёл.

Бўлгин, Эркин, ҳар нафас
Эзгу хаёлга ошино,
Пок эса ният, сени
Олижаноб айлар хаёл

ШОҲИ ГУЛ

Оташин гул уздим, ол, бу —
 Шоҳи гуллар шоҳи гул,
Гул сочиқ йўлларда бўлсин
 Гул юзим ҳамроҳи гул.

Шоҳи гул эрмас бу, ўтлуғ —
 Юзларинг ҳижронида
Интизор боғ кўксидан —
 Чиққан фиғону оҳи гул.

Ишқ элининг қатра-қатра
 Қонидан унган чечак,
Севгининг ошиқ кўнгилларга
 Оловли чоҳи гул.

Билгали кўнглингни кирсам —
 Боғинг ичра ҳар замон —
Шоҳи гулга ёлворурман,
 Сирларинг огоҳи гул.

Бу жаҳон гулзорида
 Ҳар бир чечакнинг ўрни бор,
Хоҳ тикандир, хоҳ печакдир,
 Хоҳи япроқ, хоҳи гул.

Гул эмас, Эркин қўлингга
 Тутди ўтдек қалбини,
Оташимдан қўрқма, ол,
 Ол, куймагайсан, Моҳигул.

УЙҒОТМАГИЛ...

Тушда кўрдим дилбаримни,
Эй сабо, уйғотмагил,
Олма бир дам васл шавқин,
Қўй, мени қўзғатмагил.

Неча кунлар ахтарурман,
Кўзларимда уйқу йўқ,
Уйқуда топдим ниҳоят,
Энди сен ажратмагил.

Сочларин бўйнимга боғлаб
Шод эрурман бу кеча,
Қўй чаманлардан, сабо,
Гул атрини тарқатмагил.

Севганим, хуршид жамолим
Васлидан хушнуд кўнгил,
Сен қуёшни кўзларимга
Бир нафас кўрсатмагил.

Лабларимда кулгу, гўё
Тушда қанд кўрган гўдак,
Қўй, шакар лабдин аюрма,
Сен мени йиғлатмагил.

Гар йўқотсам бу кеча мен
Қайга боргум ахтариб,
Тушда кўрдим дилбаримни,
Эй сабо, уйғотмагил.

ҚАЛАМ

Улфатимдир шам янглиғ
Кечалар танҳо қалам,
Мен-ку шеър мажнунидирман,
Сарвқад Лайло қалам.

Аҳли шеърга то қиёмат
Улфат ўлмакдир азоб,
Не илож этсин, бошида
Бор экан савдо қалам.

Рост, қалам тимсоли шеър,
Тимсоли тиғ, тимсоли ҳақ,
Бошини минг кесдилар,
Бош эгмади асло қалам.

Ёр, диёр меҳрини куйлаб
Умримиз бўлгай адо,
Мен на истисно эрурман,
Сен на мустасно, қалам.

Янгрaсин Эркин сўзинг,
Асло тилинг лол ўлмасин.
Даст кўтар даврон юкини,
Этма қаддинг ё, қалам.

УЗУМ

Термулар шабнамли япроқ —
Остидан пинҳон узум,
Лабларингга етмоқ истаб
Тонг саҳар гирён узум.

Офтоб машшотаси
Ток сочини нурдан тараб,
Зангининг бўйнига осмиш
Шодаи маржон узум.

Тоқи ишком мисли осмон,
Ҳар тараф анжум сочур,
Воҳ ажаб, бу не синоат,
Ер узум, осмон узум.

Тарк этиб кўшқин, саватга
Қўйди бош, излаб сени
Чарх уриб бозор ичида
Бўлди саргардон узум.

Кимки ошиқликни даъво
Айласа шулдир жазо,
Оқибат хум ичра бўлди
Маҳкуми зиндон узум.

Хум ичида неча йил
Хун бўлмоқ эркан қисмати,
Лабларингга етди охир
Бир пиёла қон узум.

Бир қадаҳ гулгун шароб
Тутдим сенга, бир ҳўпладинг.
Толеимдан воладурман,
Бахтидан ҳайрон узум.

Эй дилором, сенга Эркин
Тутди майдек шеърини,
Дил хумида неча йил
Қон бўлди бу девон — узум.

ДУСТ БИЛАН ОБОД УЙИНГ

Дўст билан обод уйинг,
Гар бўлса у вайрона ҳам,
Дўст қадам қўймас эса,
Вайронадир кошона ҳам.

Интизор ҳар уй диловар,
Дилкушолар базмига,
Гар оёқ қўйса қабоҳат
Йиғлагай остона ҳам.

Яхши дўстлар даврасида
Очилурсан ҳар замон,
Кўркни шода ичра тонгай
Марварид дурдона ҳам.

Сўрма мендан, ким дилоро,
Дўстми ё жонона деб,
Дўст менинг кўнглимдадир,
Жонимдадир жонона ҳам.

Қочна ростгўй дестларнинг
 Коҳишу озоридан.
Қадди рост шамнинг тилидан
 Ўртанур парвона ҳам.

Дўст қидир, дўст топ жаҳонда,
 Дўст юз минг бўлса оз,
Кўп эрур бисёр душман
 Бўлса у бир дона ҳам.

Ким сенга ҳамроз эмасдир,
 Боғараз деб ўйлама,
Гоҳи душманлик қилурлар
 Қўл сиқиб дўстона ҳам.

Дўсти содиқ йўқ экан деб
 Ўртаниб куйма ва лек,
Меҳр уйин кенг очсанг Эркин,
 Дўст бўлур бегона ҳам.

РАШКИМ

Сени ётлар тугул ҳатто —
Қилурман рашк ўзимдан ҳам,
Узоқроқ термулиб қолсам
Бўлурман ғаш кўзимдан ҳам.

Кўзим ёнгай сенга наргис —
Кўзин тикса чаманларда,
Яширмам, лолага рашким
Аён бўлгай юзимдан ҳам.

Дегайларки, чаросу,
Ол гилос олмиш лабингдан ранг.
Лабинг тегса ҳасад қилгум
Гилос бирлан узумдан ҳам.

Сени жоним дедим ёлғиз,
Сени қалбим дедим танҳо,
Чимирдинг қош, пушаймонман
Қўпол айтган сўзимдан ҳам.

Висол оннда кўз очса,
Не тонг, тонгдан кўнгилда ранж,
Жудо қилгай мени ой юз,
Хумор кўз юлдузимдан ҳам.

Сенга ўн тўртда боғландим,
Ҳануз эркин бўлолмас дил,
Ўзим доғман, ақл кирмас,
Тўзимсиз ўттизимдан ҳам.

ЯНА ҚАЛАМГА

Барги гул қоғозим ўлсин,
Шоҳи гул хоро қалам,
Лафзи бўлбул бирла қилсин
Ишқ сўзини ишшо қалам.

Оразин тасвир этарда
Барги гул чок-чок ўлиб,
Қоши таърифини айлаб
Йиғласин шайдо қалам.

Ҳажр таҳририда гирён,
Жабр тақририда хун,
Васл тасвирида бўлсин
Булбулигўё қалам.

Бежавоб ишқ дардини
Тунлар баён этдик иков,
Бу азобларни билар
Ёлғиз мену танҳо қалам.

Шеър ила шод ўлдинг Эркин,
Қилмадинг дунё ҳавас,
Бор экан кўксингда оташ,
Сен учун дунё қалам.

ШИРИН

Дилкушо дўст, дилрабо ёр —
Бирла кечган дам ширин.
Дўсту ёр бирлан ҳаёту
Сийнаи олам ширин.

Севги заъқи бир томону
Бода кайфи бир томон,
Қай бири ортиқ шириндир,
Қай бириси кам ширин.

Икки гулгун чеҳра бўлса,
Ўртада гулгун шароб,
Мен учун майдин ҳам ортиқ
Суҳбати ҳамдам ширин.

Бу жаҳонда, дейдилар,
Ҳар кимда бор бир ўзга таъб,
Менга май, булбулга тонг
Гул баргида шабнам ширин.

Севгининг дарди фақат
 Бейшқ учун бегонадир,
Ишқи ёр бўлса фироқ —
 Чөкканда ҳатто гам ширин.

Сўйла, дўст, гулгун шаробнинг
 Кайфидан ортиқ на бор?
Бўсадан лабларда қолган
 Жон сувидек нам ширин.

Эй гулим, севгим ҳақи,
 Майдан мени қилма жудо,
Менми ул ортиқ дема,
 Сен ҳам ширин, ул ҳам ширин.

УЧ БАЛОДАН САҚЛАСИН

Уч балодан сақласин,
 Чархи балокаш бўлмасин,
Дўст меҳрсиз, дардсиз улфат,
 Ёр жафокаш бўлмасин.

Дил агар пайванд эрурса
 Не жафо чекмак фироқ,
Ҳеч кўнгил севган кўнгил —
 Ёнида яккаш бўлмасин.

Севги барқу оташида
 Ўртанишни ғам демам,
Ошиқона бу дилим
 Бебарқу оташ бўлмасин.

Қирқта жоним бўлса ҳар бир
 Кокилингга бир пилик,
Толасига ўзгаларнинг
 Кўнгли чирмаш бўлмасин.

Неки дард бор, неки кулфат
Бу жаҳоннинг кунжида.
Мен бўлай юз минг гирифтор,
Лек маҳваш бўлмасин.

Мен ёниқ қалбимни тутдим
Сенга кафт узра қўйиб,
Ол уни, ўйнаб ва лекин
Ўтга ташлаш бўлмасин.

Ёрни офтоб дединг, Эркин,
Куймагин ҳижронида,
Офтоб гоҳ беркинур,
Бундан дилинг ғаш бўлмасин.

ЗАМИН ВА ФАЗОГИР

Замин:

Сенга тахтиравон, кошонадурман,
Сенга мангу ватанман. хонадурман.
Таажжуб қилмагин бағримга тортсам,
Боламсан, ҳар на қилса онадурман.

Фазогир:

Кўкингда чакнаган дурдонадурман,
Саҳар Зухроси янглиғ ёнадурман.
Қуёш атрофида парвонасан, Ер,
Сенинг тегрангда мен парвонадурман.

Замин:

Самовот узра қалб монанд эрурман,
Сенинг меҳру ўйингга банд эрурман
Фазода уч балаandroқ, лочиним, уч,
Боқиб парвозингга хурсанд эрурман.

Фазогир:

Заминим, мен сенга фарзанд эрурман,
Онамсан, то абад дилбанд эрурман,
Ақл бирлан енгиб төртінш кучингни,
Кўнгил бирлан сенга пайванд эрурман.

ХАЗИНА

Шарқ қўлёмлари маҳамизи

Варақларни очурман
Тозариб йилларни чангидан,
Бу дониш маҳзани сўзлар
Менга афсона янгидан.

Бири сўйлайди тарихдан,
Бириси илми анжумдан,
Бириси ишқ савдоси,
Бири шаҳнома жангидан.

Қулоқ тут, саҳфалардан
Нола-ю ўтлиғ фиғон бирлан
Садо келгай Ироқу
Шому, Ҳинду, Рум, Фарангидан.

Ўқиб «Девони Бобир»,
Ҳам варақлаб «Номаи Бобир»
Эшит булбул навоси-ю
Қиличларнинг жарангидан.

Навойй шам каби ёниб
Хазондек сарғайиб сўлмиш,
Варақлар ҳам олибдур
Соҳиби девони рангидан.

Фузулий Карбало даштин
Қуюндек кезди Қайс бирлан,
Дили ҳеч тошмади таскин
Даврнинг бода, бангидан.

Ўқиб тарихни, Эркин,
Саҳфаларга боқмагин ҳайрон,
Эрур оқ давр чангидан,
Сариғдир жавр зангидан.

ҲОФИЗГА

Минг Самарқанд, минг Бухоро
 Ҳадя этгум ҳол учун,
Лек нигоримда ҳавас йўқ
 Мулку давлат, мол учун.

Сенга юлдузли самони
 Совға айларман десам,
Нозланиб, ўлдимми, дейди
 Бу чўтир рўймол учун.

Гар ҳилолдин сирға тақмоқ
 Истасам айтур санам:
Зормидим жездан ясалган
 Ҳийлаи аъмол учун.

Ул париваш чеҳрасини
 Ойга этгандим қиёс
Бир умр узр айтадурман
 Бу хато тимсол учун.

Ҳажрда қаддимни дол
Этдинг, десам, бергай жавоб:
Ким қўйибдур севгини
Қадди букилган чол учун.

Ер истиғносидан
Ўлмасману, куйдим ва лек —
Лобарим олдида назмим
Бу қадар беҳол учун.

НА ҚИЛСИН

Ишқ аҳлидир паришон,
 Ўзга бино на қилсин,
Шеър аҳлидир девона,
 Кибру ҳаво на қилсин.

Хусн асли бевафо-ку,
 Гар унга бўлса мағрур
Хусн аҳлининг ўзида
 Сидқу вафо на қилсин.

Ишқ офатига ошиқ
 Дил амри бирла киргай,
Дард ила шод экан ул,
 Малҳам, дазо на қилсин.

Кўрсам ўзингни — шу бас,
 Кўнглимда бошқа ўй йўқ,
Айб этмагин тикилсам,
 Кўзда бало на қилсин.

Ёр васлидан тополмас
Эркин дилига таскин,
Афсус демакдин ўзга
У мубтало на қилсин...

ЗАМОН

Айланур чарҳи фалакнинг
Давридек мангу замон,
Гоҳи «кажрафтор»у, гоҳи
«Золим»у, «бадҳу» замон.

Не учун аҳли замон дер
Ўз замонин бевафо
Тутмаса Хайёмга май деб
Косада оғу замон.

Урдию Мирзо Улуғбекка
Падаркуш ханжарин,
Қабри узра ҳам ўзи
Минг йил чекар қайғу замон.

Ким дегай қаттол уни,
Бобирни у қон йиғлатиб,
Қилмаса Машрабни Офоқ —
Олдида кулгу замон.

Кўп жафолар кўрди олам,
Кўз юмиб қилсам хаёл,
Мисли сайёд тиғи мажруҳ —
Айлаган оҳу замон.

Йўқ, на дору макру фитна,
На қилч, на тиғ бакор,
Шеър қолур, шоир қолур,
Гарчанд кечур вақту замон.

Вақт, замон олий ҳакам,
Бул кун фано топгай ғазал,
Гар ғазал узра қуёшдек
Сочмаса ёғду замон.

Ханда ур, жўш ур, юрак,
Озод заминдур бу замин,
Назм туз, Эркин, ахир,
Эркин замондур бу замон.

РУБОБИМ ТОРИ ИККИДУР...

Рубобим тори иккидур:

Бири қувноқ, бири маҳзун,
Ки байтим сатри иккидур:
Бири дулхуш, бири дилхун.

Њигорим чашми иккидур:

Бири яғмо, бири жоду,
Бу жодудан икки кўзим
Бири Сайҳун, бири Жайҳун.

Жаҳонда икки дилбарнинг

Бири сенсан, бири, Лайло,
Жаҳонда икки ошиқнинг
Бири менман, бири Мажнун.

Жаҳонда икки юлдуз бор:

Бири сенсан, бири Зуҳро,
Мисоли икки нуқтамнинг
Бири остин, бири устун.

Жаҳоннинг меҳри иккидур:
Бири сенсан, бири офтоб,
Тарозу палласи икки:
Бири ердур, бири гардун.

Макони икки лочиннинг:
Бири қоя, бири осмон,
Қаноти икки шоирнинг
Бири ўлка, бири очун.

Ғазал битмакда сачрабдур
Кўзимдан ёш, дилимдан ўт,
Шу боис икки сатримнинг
Бири қатра, бири учқун.

Келиб боғ сайридан Эркин
Ғазалга тўлқин излардим,
Кириб келди икки дўстим,
Бири Сайёр, бири Тўлқун.

СЕВГИНИ ТОРТИБ БЎЛУРМИ...

Севгини тортиб бўлурми
Тошу тарозу билан,
Меҳрни ўлчаб бўлурми
Зар билан, инжу билан?

Айт, қачон кўнглимга солдинг
Ишқ ўтин, эй соҳира,
Дил ўзи боғландиму, ё
Боғладинг жоду билан?

Мен сенга кўнглимни очдим,
Ҳа деб айт, ё йўқ деб айт,
Бунча қийнайсан дилимни,
Ўртама кулгу билан.

Нега сенга тик қаролмам,
Юзларинг офтобми, ё
Офтоб аксин кўзга солдинг
Ўйнашиб кўзгу билан.

Васл умидин тарк этолмай
Интилар кўнглим сенга,
Умрини ошиқ ҳамиша
Ўтказур орзу билан.

ОЙНИНГ УН БЕШИ ҚОРОНҒУ

«Умрини ошиқ ҳамиша
 Ўтказур орзу билан».
Ойнинг ўн беши қоронғу,
 Ўн беши ёғду билан.

Севгида кўксингга томган
 Кўз ёшингдан фойда йўқ,
Ишқ ахир шундай оловки,
 Ўчмагай у сув билан.

Заҳмати ишқ дард эрурса
 Заҳмати шеърдур даво,
Чунки, оғунинг шифоси,
 Дейдилар, оғу билан.

Барча заҳмат менга бўлсин,
 Майли, доим мен яшай,
Бу ажиб тотли азобу
 Бу ширин қайғу билан.

Ёшлигим — умрим наҳори,
Ишқу шеърсиз не ҳаёт?
Тонгни ёлғиз ғафлат эҳли
Ўтказур уйқу билан.

Ёрни мен жоним деб айтсам
Илтифот деб ўйлама,
У яшар менсиз ва лекин
Мен тирикман у билан.

ГУЛНОРИНИ УП...

Уйқуда топсанг нигоринг
Аста гулнорини ўп,
Очмаса чашмин, юмуқ ул
Чашми хумморини ўп.

Сен-ку уйғоғида восил
Бўлмагайсан лаълига,
Уйғониб аччиқ сўз айтмай,
Лаъли шаҳдборини ўп.

Рўзгоринг қора қилмай
Зулфини кўксингга бос,
Кўксингга ботмасдан аввал
Киприги хорини ўп.

Васл уйи мангу эмасдир,
Ишқ дами боқий эмас,
Қоматинг ё бўлмасидан
Қоши зангборини ўп.

Тақдир умрингнинг хатига
Нуқта қўймасдан бурун
Хатти бирлан лабга посбон
Холи раҳдорини ўп.

Ёрнинг уйқуси ғанимат,
Сен бу тун бедор бўл,
Бир-бир айтмайман, дилингга —
Хуш надир, борини ўп.

Уйғониб сўнг майли, Эркин,
Дорга оссин ёр сени,
Кўзга сурт сиртмоғини-ю,
Тиз чўкиб дорини ўп.

ШЕЪР АЗИЗ ОЛАМ ОРО...

Шеър азиз олам аро
Менга тириклик, жон қадар,
Жон недир ошиқ учун,
Жондин азиз жонон қадар.

Шеърдин айру тонгларим
Ялдо тундай зим-зиё,
Шеър билан тунлар чароғон
Хуршиди тобон қадар.

Шеър ўзи жонон эмасму,
Ёндирар ҳижронида,
Гоҳи боқса бир қиё,
Бошим бўлур осмон қадар.

Кимки ошиқдур жаҳонда,
Шеърга бўлгай мубтало,
Ишқ учун тенгдур гадодан
То буюк султон қадар.

Шоҳ Бобир Ҳинду сори —
Юрди-ю, шоир ва лек
Йиғлади Фарғонадин то —
Мулки Ҳиндистон қадар.

Не учун шам оташида
Уртагай парвонани,
Ул сабабким, шам ўзи ҳам
Уртанур гирён қадар.

Шеър зулолидан симирдим
Бир пиёла тўлдириб,
Воҳ, кўринди менга ҳар бир —
Қатраси уммон қадар.

Нуқта қўй назмингга, Эркин,
Мухтасарлик сўзга зеб,
Йўқса тонг отгунча шеъринг
Бўлғуси дoston қадар.

САЙР

(Раҳматуллага)

Қилмадим бир бор ўшал
Гул юзли зебо бирла сайр,
Қонмагай дил, айласам
Минг битта Лайло бирла сайр.

Не бўлур бир лаҳза кезсам
Хусн шоҳи бирла мен,
Этмаганму сәйд чоғи
Қул шаҳаншоҳ бирла сайр.

Бадниятлар даврасида
Шоду хандон ул нигор,
Гоҳ қилур Етти қароқчи
Шўх Сурайё бирла сайр.

Ёр блан сайр этмоғимга
Ҳеч умидим қолмади,
Мен ўзим Мажнун каби
Айлайми саҳро бирла сайр.

Сайр этарман кўча-кўйда
Ёр хаёли бирла шод,
Қилмагай ҳеч ким ёнида
Шунча тилло бирла сайр.

Мен-ку ёр ишқига ғарқмен,
Сайр истарман яна.
Тош ҳам орзулар экан
Қилмоқни дарё бирла сайр.

Бу замон кўнглингда, Эркин,
Қолмагай зарра ғубор
Айласанг бир бор дўстинг
Раҳматулло бирла сайр.

СЕВГИ

Севги шундай навбаҳорки,
У тикандин гул қилур.
Тошга жону тил бағишлаб,
Зоғни ҳам булбул қилур.

Севги шундай дард эрурки,
Барча бўлгай мубтало,
Мубталони неки қилса
Телба бу кўнгул қилур.

Севги шундай тангридирки,
Унга тенгдир шоҳ, гадо,
Қулни айлаб шоҳу султон,
Шоҳни бўлса қул қилур.

Севги шундай бир оловки,
Жонга ундан йўқ омон,
Гулханида ўртаб-ўртаб,
Бир кун охир кул қилур.

Севгинингдур ҳукми мутлақ,
Истаса шайдоларин
Чашми гирёнидан уммон,
Оҳидан довул қилур.

Севгига шеър битдинг, Эркин,
Бесабаб эрмаски, ишқ —
Айлагач кўнгулни ишғол,
Шеър ила машғул қилур.

ГУЛЛАР БАЗМИ

Гул фасли санам
Сайр ила гулшанда бўлибдур,
Гунча кўз очиб,
Гул юзида ханда бўлибдур.

Гуллар ичида
Шоҳи ўзим дер эди лола,
Мағрурлигидан
Ул ўзи шарманда бўлибдур.

Карнай гулининг
Оғзи очиқ, волаю ҳайрон,
Наргиснинг, ажаб,
Икки кўзи санда бўлибдур.

Саф-саф тизилиб
Сафсар оёғингга қўйиб сар,
Банд-банд узилиб
Жони билан банда бўлибдур.

Қирқ бошларимиз,
 Қирқ дея қирқ оға-ини гул,
Тиғингга улар
 Бари сарафканда бўлибдур.

Гул базми аро
 Кўп кулар эрди гули қаҳ-қаҳ,
Кўрганда сани,
 Одати ҳам канда бўлибдур.

Юз жилва билан
 Нозли хиром этса печакгул,
Шоҳигул анинг
 Рақсига хонанда бўлибдур.

Қалқиб келадир
 Сувда нилуфар сенга пешвоз,
Оқ шоҳида ҳур
 Сайр ила елканда бўлибдур.

Гулшанда кезиб
 Хўп сара гулдаста тузибсан,
Эркиннинг эса
 Шеъри пароканда бўлибдур.

ГУЛЧЕХРАЛАР

(Гулчеҳра шоираларга)

Гул бўлиб, гулгул ёниб,
Гулшан аро Гулчеҳралар,
Гул узиб ўйнар, қўйиб
Гулга бино Гулчеҳралар.

Қай бириси қай бирига
Ошиқ эркан, билмадим,
Гулми ё Гулчеҳраларга,
Гулга ё Гулчеҳралар.

Айтингиз, ким гул демас
Қилса хиромон боғ аро
Лабга ол суртиб, қўйиб
Қўлга хино Гулчеҳралар.

Куйга лаб очса улар
Гулшанда булбул сайрамас,
Бош эгиб тинглар чаман
Тузса наво Гулчеҳралар.

Бунча ҳам оқил эканлар,
Одилар ақлу ҳушим,
Бунча ҳам дилга яқин
Бу дилрабо Гулчеҳралар.

Қай бирин ортиқ қўяй,
Йўқ, тенг экан шеър бобида
Нодира, Маҳзунаю
Зебуннисо, Гулчеҳралар.

Бу чаман гулларга кондир,
Очилиб яшнанг мудом,
Гул бўлиб, гулгул ёниб
Гулшан аро Гулчеҳралар.

ИШҚ ИСТИЛОСИ

Кўнгул мулкени торож —
Айлаган ишқ истилосидир,
На бўлгай охири, бу
Истилонинг ибтидосидир.

Дегайлар дўстликдан —
Бошланур ишқ, акси эрмасми,
Биз энди дўст деди ёр,
Оҳ, бу севги интиҳосидир.

Баланд парвоз ёр
Дил қуши, кўзларни дом айлаб
Уни сайд айламоқ ё
Ҳар кўнгилнинг муддаосидир.

Нечун ҳусну садоқатни
Эгиз туғмабди бу олам,
Табиат қасдидир ёки
Бу ҳам битта хатосидир.

Кўнгил дардини айтиб
Йиғламасман кўчаю кўйда,
Ўзи кўнглимга дард солган,
Ўзи бу дард давосидир.

Топиндим ёр — санамга мен
Муҳаббат саждагоҳида,
Билинг, динсизлар осиймас,
Муҳаббатсизлар осийдир.

Жафо қил, майли, дилбар,
Васл умидин қўймаган Эркин,
Ётар йўлингда кўнглим,
Бир ширин сўзнинг гадосидир.

ТОНГ ҒАЗАЛИ

Қўниб гул узра булбул
Ишқ китобини вароқлабдур.
Юмуқ тонг кўзлари
Ўтлиқ навосидан чароқлабдур

Паридек нозу истиғно этиб,
Тонг лола рухсорин
Ювиб шабнам билан
Бир томчи шабнамдек яроқлабдур.

Шафақ кўзгусида
Ўз ҳуснига ошиқ бўлиб боқмиш
Ва тоғларни тароқ айлаб,
Сочи заррин тароқлабдур.

Париваш юзи жабридан
Кўзим арз айласа тонгга,
У ҳам кўзим қаролаб,
Ул пари юзини оқлабдур.

Фироғида куйиб дерман:
У қайси сирли қудратким,
Уни менга яқин айлаб,
Мени ундан йироқлабдур.

Ажаб, тонг хобида Эркин
Кўрибдур ёрини, эвоҳ,
Кўз очса ёри йўқ,
Икки қўли ёстиқ қучоқлабдур.

ДИЛДА ИШҚ ДАРҒАДИР...

Аҳли шеър балки китобим
Назми ишқ деб очадир,
Йўқ, китобим севгининг
Девонига деб очадир.

Кўзларинг орзусида
Туздим наво, зебо санам,
Настарин кўз очиб айтсин,
Шеъри ҳам зебо очадир.

Балки у зебоча эрмас,
Балки у бир гунчадир,
Ҳуснинг офтобида аммо
Кун сайин зебо очадир.

Воҳ, ажаб, номингни айтсам
Лол бўлур тил ҳам кўнгил,
Шеър ипи ногоҳ қаламнинг
Игнасида қочадир.

Эркининг девонидан ҳеч
Тўлмаса кўнглинг не тонг,
Тилда шеър бир қатра бўлса,
Дилда ишқ дарёчадир.

БАҲОНА ҚИЛМАС

Чин маъшуқ улки ошиқ
Ашкин равона қилмас,
Чин ошиқ улки ишқин
Элга фасона қилмас.

Чин дилбар улки доим
Сўзида устивордир.
Айлаб висолга ваъда,
Сўнг юз баҳона қилмас.

Чин шоир улки, ўсган
Боғини васф қилгай,
Нақшин қафас ичида
Булбул тарона қилмас.

Кўзимни тийра деб ёр
Этмас юзига кўзгу,
Киприklarимни тиф деб
Сочига шона қилмас.

Куртак ёзиб кўнгулда
 Гул очди гунча ишқим,
Уммид кўзим ўшанда,
 Токай нишона қилмас.

Қоним шаробин ичсанг,
 Тотсанг жигар кабобим,
Забҳ этмай ўзни Эркин
 Базми шаҳона қилмас.

ЭЙ КАБУТАР

Эй кабутар, шеърим олиб
Ер дилхоҳимга ет,
Ер менинг оҳимга етмас,
Энди сен оҳимга ет.

Ошиқ аҳли ичра тенгсиз
Бир гадоданман деб айт,
Хусн мулки ичра ҳеч бир
Тенги йўқ шоҳимга ет.

Гоҳи ҳудман, гоҳи беҳуд,
Шавқу дардим шарҳ қил,
Гоҳи оҳимдан хабарсиз,
Гоҳи огоҳимга ет.

Кўрмасам бир дам жамолин
Моҳи йўқ тундур у кун,
Бахтим осмонида кун-тун
Хуршиду моҳимга ет.

Эй кабутар, дўстларимни
Соғиниб қолдим букун,
Сен бу соғинч шеърим олиб
Дўстим Иброҳимга ет.

.

ТОЛА СОЧ

Ул пари авлодиданму,
Е башар фарзандиму?

ХАБИБИЙ

Айт, бу сочинг толасиму,
Жон ипин бир бандиму,
Ёки сочинг толасига
Жон ипим боғландиму?

Тола-тола сочларингдан
Дил йўқотмиш тинчини,
Е бу толанг дил қушига
Қил тузоқ монандиму?

Кеча чиқдинг соч учига
Пахтадин боғлаб пилик,
Ҳеч қачон эъзозли пахта
Шунча ардоғландиму?

Сочларинг ишқи, билолмам,
Менга роҳат, ё азоб,
Бу илоннинг жонга солган
Заҳриму ё қандиму?

Соч мени девона этгай,
 Ё магар шоир қилур,
«Ул пари авлодиданму,
 Ё башар фарзандиму?»»

ЛОЛА

Дейман: саҳар шафақдан
Учқунми, лоласанму,
Шодлик майига тўлган
Гулгун пиёласанму?

Дейди: қизиқ саволинг,
Қайда ажаб, хаёлинг,
Еллар кўриб бу ҳолинг
Кулмоқда, боласанму?

— Сўзимни қаттиқ олма,
Бошингни қуйи солма,
Бунча қизарма, лола,
Мендан уёласанму?

— Сен, айт-чи, қайси ёғдан,
Қайси чаман ва боғдан?
Кулсанг дедим, шу тоғдан
Тушган шалоласанму.

— Билсанг, уйим шаҳарда,
Келдим сенга саҳарда,
Юр хўп десанг агарда,
Ё шунда қоласанму?

Кўксингда, майли, инсон,
Сенга фидо қилай жон.
Баргимни шеър ёзилган
Дафтарга соласанму?

Дема фақат варақдан,
Жой олғусен юракдан,
Учқунмисан шафақдан
Ёинки лоласанму
Ёқут пиёласанму?

кўзгу

Ёрми кўзгуга боққан
 Ёрга ё боқар кўзгу,
Ёр юзини кўрганда
 Сув бўлиб оқар кўзгу.

Ой жамолининг акси
 Кўзгу бағрига тушди,
Рашк ўтида бағримни
 Ўртару ёқар кўзгу.

То тирик экан жоним,
 Кўзгудек дўст изларман,
Оқ кўнгиллиги бирлан
 Кўнглима ёқар кўзгу.

Қанча осма кўзгуни,
 Қанча қоқма мих бирлан,
Ҳақ юзинг этиб ошкор,
 Мих қилиб қоқар кўзгу.

Кўзгудек тиниқ шеър ёз,
Кўзгудек чин айт, Эркин,
Шунда назм маржонинг
Дур қилиб тоқар кўзгу.

БИР ГЎЗАЛКИМ

Бир гўзалким, ҳуснидан эл
 Лол эмиш, ҳайрон эмиш,
Ишқи бирлан диллар обод,
 Хонумон вайрон эмиш.

Нуқтадек бир холи бормиш
 Ғунча лабнинг устида,
Ул бири ошкор эмишдир,
 Ул бири пинҳон эмиш.

Санги дилнинг ҳасратида
 Қанча диллар дард чекиб,
Кўзларининг гурбатида
 Қанча кўз гирён эмиш.

Барча шайдоларнинг оҳи
 Жам эса маҳшар бўлиб,
Хуни дил кўз ёшларидан
 Бир буюк тўфон эмиш.

Қилғай эрмиш мутриби ишқ
 Ўз мақомини ироқ,
Шул сабаб оҳанги ушшоқ
 Гиряи афғон эмиш.

Кўйида ётмиш кўнгиллар
 Мисли синган кўзгудек,
Воҳки ҳар бир парчасида
 Ул руҳи тобон эмиш.

Ул гўзал олмослик эрмиш,
 Ким парилар зотидан,
Ғойибона ошиқ Эркин
 Толиби даврон эмиш.

ҚУЁШ

Дилбарим ҳуснига кўкда
Маҳлиё бўлсин қуёш,
Маҳлиё эрмас, кўйида
Бир гадо бўлсин қуёш.

Кўрмаса бир дам жамолин
Мен каби зор йиғласин,
Абр ичига беркиниб
Мотамсаро бўлсин қуёш.

Гар ҳавас қилса нигорим —
Ҳуснига, барқ урсин ул,
Рашки келса куйсину
Ёнсин, адо бўлсин қуёш.

Ул кеча ёр васлига
Етдим деганда отди тонг,
Қилди дилдордан жудо,
Юзи қаро бўлсин қуёш.

Дейдилар, ишқ оташидан
Офтоб ҳам тафт олур,
Гар исинмоқ истаса
Қалбимга жо бўлсин қуёш.

Бор ишончим, бир куни
Ёнгай қуёш Қутб узра ҳам,
Муз юракларга ва лекин
Нораво бўлсин қуёш.

Сўнмасин олам чароғи,
Тинмасин нур чашмаси,
То муҳаббат умридек
Умри бақо бўлсин қуёш.

ИЗҲОРИ ИШҚ

Дилга илк бор тушди ногоҳ
Дард аталган кори ишқ,
Дард дебон ким айтмиш они,
Дардларимга дори ишқ.

Ошиқ ўлмакму азоб, ё
Ишқсиз ўлмак изтироб,
Зори ишқ бўлгай кўнгил,
Гарчанд чекар озори ишқ.

Ишқ ўти тушган кўнгилга
Ўзга дард бегонадир,
Мен бўлибман воҳ ажаб,
Дардманди шеър, бемори ишқ.

Ишқ сўзин шеъримга солдим,
Ишқ билан ёндим ва лек —
Билмам ошиқлик надир,
Билмам надир асрори ишқ.

Шеър ёзилган саҳфаларга
Гул ўраб келдим букун,
Пайт кутиб ночор турарман
Қилгали изҳори ишқ.

УРТАДА БЕГОНА ЙҮҚ

Кўйида мен тош бошимни
Урмаган остона йўқ,
Элда бор шундай масал:
Жон чекмасанг жонона йўқ.

Севги водийсида менга
Тенг бўлолгай қайси Қайс!
Кўнглим очсам, икки дунё
Бу каби афсона йўқ.

Шаҳр ичида ҳолатимдан
Кулмаган бир оқилу
Хилват ичра менга улфат —
Бўлмаган девона йўқ.

Не ажабким, маст бўлибман
Кўзларингга термилиб,
Етти иқлимда бу янглиғ
Май йўғу майхона йўқ.

Ишқ ғамин айтсам қаламга
Ич этин куйдирди ул,
Севгидек ұт йўқ жаҳонда,
Мен каби сўзона йўқ.

Оқ қоғозим, сенга Эркин
Очди пинҳон ишқини,
Сен бору мен бор, қалам бор,
Уртада бегона йўқ.

ТАРОҚ

Сочларинг ёдида тунлар
Кўксини доғлар тароқ,
Кеча йиғлаб тонгда бир бор
Кўнглини чоғлар тароқ.

Зулфингга етдию тонгда,
Бўлди чеҳранг ошиғи,
Ҳасратин кўзгуга айтиб
Ўзни қийноғлар тароқ.

Ул тароқ эрмас сочингда,
Балки ёшли кипригим,
Йўқса не боиски зулфинг
Шунча ардоғлар тароқ.

Рашк этиб бадкор тароққа
Гоҳи кўнглим ғаш бўлур,
Жонга пайванд сочларингни
Нега тирноғлар тароқ?

Кошки бұлсайдим тароғинг,
Тоғ бұлур эрди кўнгил,
Чунки офтоб сочларига
Не ажаб, тоғлар тароқ.

ВИСОЛ СОҒИНЧИ

Ёр васлини соғинсам
 Сайр этайму боғ-роғ,
Боғ-роғ сайр этганимдан
 Кўнглим ўлмас чоғроғ.

Хушламас ҳижронда кўнглим
 Лолазор сайрини ҳам,
Чунки бағрим лоларнинг
 Бағридан ҳам доғроғ.

Гар соғинчим шарҳин айтсам
 Ёндирар Фарҳод ўзин,
Ё очай Мажнунга дардим,
 Ул-ку мендан соғроғ.

Дардлашурга дўст қани-ю,
 Диллашурга ёр қани,
Топганим ул ошнaroқдир,
 Бул эса ўртоғроғ.

Интизорлик дардин, Эркин,
 Ҳадди йўқ, поёни йўқ,
Ёр озор топмасин деб
 Мен қўшарман «роғ-роғ».

МАСАЛ БОРКИМ...

Ажаб, васлингга мен энди
Етишганда кўринди моҳ,
Масал борким, оғиз ошга,
Бурун тошга тегибдир, воҳ!

Кулиб юргай эдим бир вақт
Уқиб Мажнун жунунидан,
Дегайлар, ўзгадин кулма
Ўзингдан бўлмайин огоҳ.

Севинг, деб шеър битиб аввал,
Ўзим бўлдим асири ишқ,
Ўзи тушгай эмиш охир
Бировга кимки қазгай чоҳ.

Париваш зулмидан бўлди
Кўнгул мулки паришонҳол.
Демишлар мулк вайрондир
Агар золимлик этса шоҳ

Бўлибсан ошиқ, Эркин,
Уз умид жондин ўкинч қилмай,
Ўзингга, дейдилар, душман
Кейин чеккан пушаймон, оҳ.

НАСИҲАТ

(«Кулгу мушоиралари»дан)

Қўлни ишга моҳир этма,
Тилни гапга уста қил,
Ишни бир қилган жойингда
Гапни албат юзта қил.

Бошлиғинг олдида топмоқ
Истасанг сен эътибор,
Қоматинг юз турли буккин,
Сўзни ҳам минг тусда қил.

Жилмайиб тур ёнида, ҳеч
Очма танқидга оғиз,
Таклифинг бўлса ўзига
Астаю оҳиста қил.

Тур деса тур, ёт деса ёт,
Чиқма зинҳор измидан,
Ҳеч фикр қилма ўзингча,
Қилма бир иш мустақил.

Бошлиғинг кўнглини бил сен,
Кетма пинжидаи нари,
Пайтини топсанг мабодо,
Бирга юзта-юзта қил.

Бил, сенга бу беш насиҳат,
Энг асосий қоида:
Қўлни ишга моҳир этма,
Тилни гапга уста қил.

СОЧ МАДҲИ

(«Кулгу мушоиралари»дан)

Бир замонлар фахр этардинг
 Қоп-қаро сочинг билан,
Сен букуи қошимдадурсан
 Турфа қирмочинг билан.

Учрамас бундоқ гаройиб
 Партав афшон бош сира,
Кез Ироқ бирлан Ажамни,
 Румни Чинмочин билан

Маслаҳат, сенга букундан
 Бир асо даркор экан,
Кулса ёшлар тўпланиб,
 Қувғайсан оғочинг билан.

Йўқса ўтганда ялангбош
 Кўчаю бозордан,
Ҳаммани безор қилурсан
 «Пўшт»у «қоч-қоч»инг билан...

Дўстгинам, бошингни тик тут,
Арзигай фахр айласанг
Бу каби оппоқ очилган
Гули қийғочинг билан.

КУЧАМЕН

(«Кулгу мушоиралари»дан)

Ҳар кўча обод, ҳамон мен
Турфа вайрон кўчамен.
Езда чангистону қишда
Балчиғистон кўчамен.

Кўчамен дер бўлсам эвоҳ,
Кўплар айлар иштибоҳ,
Билмадим, рост кўчадурмен,
Ёки ёлғон кўчамен.

Қанчаларнинг кўзларига
Чанг-ғуборим тўлдириб,
Қанчаларнинг этигини
Тортиб олгон кўчамен.

Бир томоним у району
Бир томоним бу район,
Бошлиғим кўп, хўп аросат —
Ичра қолгон кўчамен.

Айлади жарроҳи горгаз
Воҳки, кўксим чок-чок,
Ким қачон тиккай бу заҳмим,
Мангу ҳайрон кўчамен.

Икки бошлиқдин мен энди
Кимга фарёд айлайин?
Ё у томон кўчгум энди,
Ё бу томон кўчамен.

БОШИНДАДУР

(«Кулгу мушоиралари»дан)

Ўн сакиз минг олам ошуби
 Падар бошиндадир,
Не ажаб, чун ўгли онинг
 Ўн сакиз ёшиндадир.

Най мисол шим кийган ул
 Сандиқдайин туфли билан,
Хурпайиб турган саватдек
 Соч анинг бошиндадир.

Ул падар оҳ урмасин —
 Нечун ёқосин чок этиб,
Неки бад феъл бўлса бари
 Ушбу бебошиндадир.

Ўзгалардан кулгай эрди
 Кўча-кўйда бир замон,
Ақлга юз ҳайрат, эмди —
 Бул унинг қошиндадир.

Ўғлидан айларди уммид
Келтирар раҳмат дебон,
Барча «раҳмат» элиниг отган
Таънаи тошиндадир.

Йўқ ажаб, ёшликда ўғлин
Ота ардоқлаб, суйиб,
Эркалаб бошига қўйди,
Ул ҳамон бошиндадир.

РУБОИЙ

Қаро қошинг, қалам қошинг,
Қийиқ қайрилма қошинг, қиз,
Қилур қатлимга қасд, қайраб —
Қилич қотил қарошинг, қиз.
Қафасда қалб қушин қийнаб
Қанот қоқмоққа қўймайсан,
Қараб қўйгил қиёким,
Қалбни қиздирсин қуёшинг қиз.

Қатра — шабнам, қатра — кўз ёш,
 Қатра — қону қатра—тер,
Қатра шабнамдек бу шеърим —
 Кўрган эл ҳам қатра дер.

Манглайимдан қатра теру
 Кўзларимдан қатра ёш,
Ҳам юракдан қатра қон —
 Тўқдим-да, ёздим қатра шеър.

АЗГАНУШ

Арман қизига

Кўрдиму лол бўлди ақлим,
Унгмиди бу, ёки туш,
Бўлса ҳам ўнг сени кўргач
Ё бошимдан учди ҳуш.
Сен баланд тоғ узра эрдинг
Мисли оҳу ёки қуш,
Ёлвориб мен пастда дердим:
Бир нафас ёнимга туш,
Азгануш, ҳой Азганушим.
Азганушжон, Азгануш!

Сен хаёлнинг бир дамилик
Жилвасиму, чинмидинг,
Ё ғазалларда битилган
«Ул париваш» сенмидинг?
Орази гул, сочи сунбул,
Бир тани сийминмидинг?
Балки Ширин Ширин эрмас,
Сен ўзинг Ширинмидинг?

Азганушим, Азганушжон,
Азгануш, ҳой Азгануш.

Усма қўйдингму қошингга,
Бунчалар ҳам қорадур,
Билмадим, бу қошларингдан
Қанча диллар порадир.
Раҳм қилғил, битта ўзбек
Шунчалар ёлворадур,
Туш ўзинг, ё айт, ёнингга
Қайси йўлдан борадур.
Азганушим, Азгануш ҳой,
Азганушжон, Азгануш.

Боқ, бу тоғлар ортида бир
Ўлка бордир, кўп йироқ,
Мен қанотлик йўлчига бу
Бир нафаслик йўл, бироқ.
Юр, париваш, мен билан юр,
Борми сенда иштиёқ?
Гул тутарман сенга сўлмас —
Ул чамандан бир қучоқ,
Азганушим, Азганушжон,
Азгануш, ҳой Азгануш.

Зухд эли тақвин муға ошнолигимдан қил қиёс,
Воизин куфрин баним расволигимдан қил қиёс,
Анда сидқ ўлсайди бан тақво шиор

этмасмидим.

Йўқ ажабким дардлардин ўзга дардим бордур,
Бир давоси ўлмоқ онинг бир давоси ёрдур,
Дема жарроҳ наштари бу, ёр урган хордур,
Дардими оламда пинҳон тутдигим ночордир,
Ўғрасайдим бир табиба ошкор этмасмидим.

Эзди ҳижрону маломат, жавру қоҳиш кўнглими,
Овламас дунё ишига зарра хоҳиш кўнглими,
Не қилай, Эркин, икки ўт ичра қолмиш

кўнглими,

Эй Фузулий, доғи ҳижрон ила ёнмиш

кўнглими—

Лолалар очсайди сайри лолазор этмасмидим.

НАВОИЙ ҒАЗАЛИГА МУҲАММАС

Кўз очар гулшанда ғунча булбул афғон айлагач,
Нега афғон айлай ул гул юзни тобон айлагач.

Мисли ойким, кўрк очур сайри шабистон
айлагач,—

Хусни ортар юзда зулфин анбар афшон айлагач,
Шам равшанроқ бўлур торин паришон айлагач.

Нега ул кун сочларингни анбар афшон айладинг?
Рўзигорим тийра, кўзим кавкабистон айладинг?
Кўлга қўйгачму хинолар ё дилим қон айладинг,
Юзни гуллардан безабму бизни қурбон

айладинг,

Ё юзингга тегди қонлар бизни қурбон айлагач.

Меҳр сўндиргач дилида жонни сўзон айлади,
Хуснини обод этиб, кўнглимни вайрон айлади.
Сеҳр айлаб ошкоро, банди пинҳон айлади,
Ошикор айлаб юзин кўзимни ҳайрон айлади,
Ёшурун олди кўнгила, кўзимни ҳайрон айлагач.

